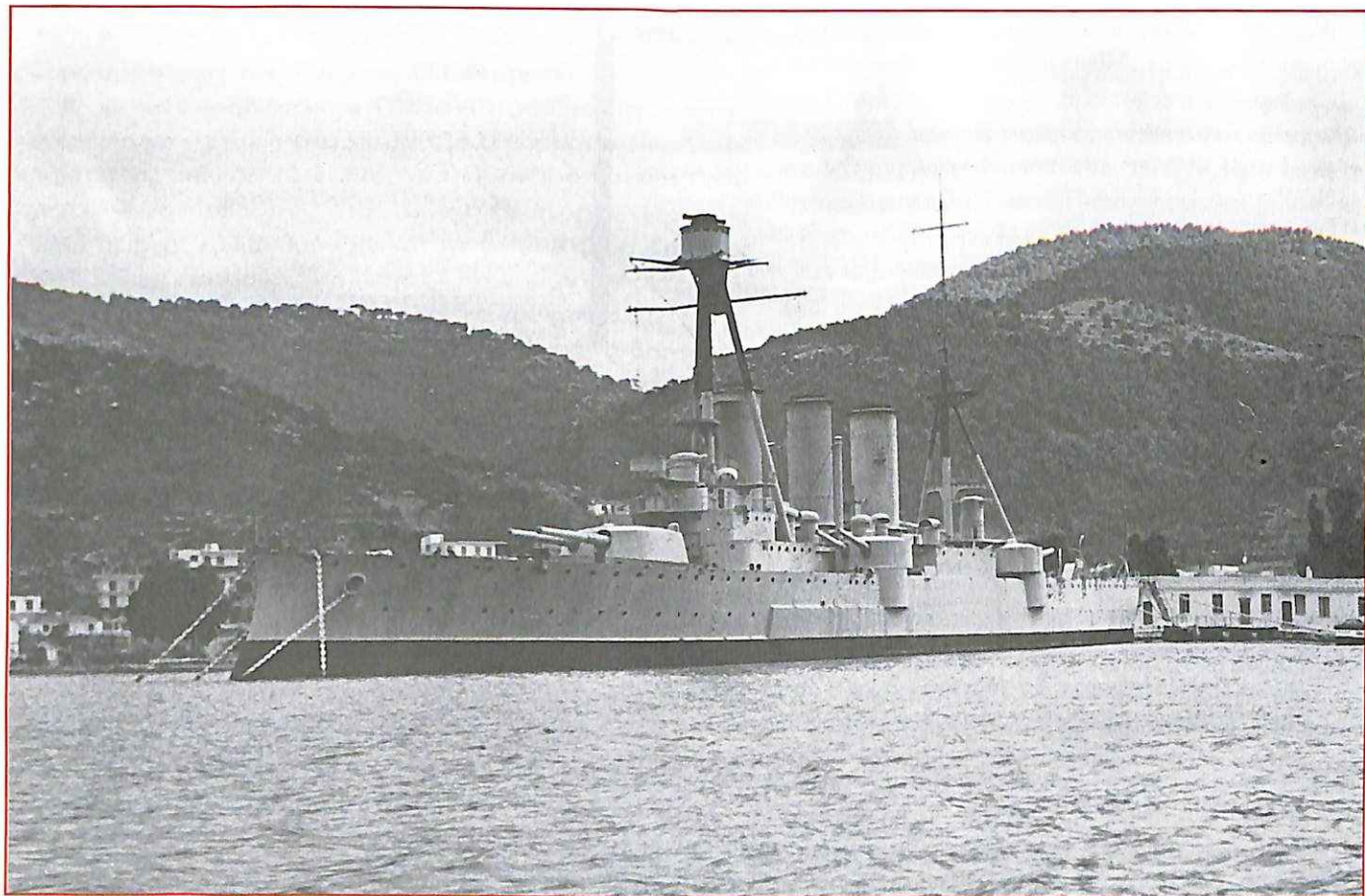

Το θωρηκτό Αβέρωφ αγκυροβολημένο στο λιμάνι του Πόρου

100 χρόνια ιστορίας του θωρηκτού Αβέρωφ

16 Μαΐου 1911 - 16 Μαΐου 2011

τις αρχές του 20ου αιώνα, η Ελληνική κυβέρνηση του Γ. Θεοτόκη αποφάσισε να ενισχύσει ιδιαίτερα το στόλο του (τότε) Βασιλικού Ναυτικού, καθώς τα υπάρχοντα πλοία είχαν καταστεί απαρχαιωμένα με τη ραγδαία εξέλιξη της ναυτικής τεχνολογίας.

Έγιναν αγορές αντιτορπιλικών και τορπιλοβόλων από το εξωτερικό, αλλά η πιο σημαντική κίνηση ήταν η παραγγελία και τελικά η αγορά του «Γ. ΑΒΕΡΩΦ».

Το πολεμικό πλοίο Αβέρωφ είναι το ιστορικότερο και ενδοξότερο πλοίο της νεότερης Ελλάδας. Παρά την ονομασία του ως θωρηκτού, στην πραγματικότητα είναι θωρακισμένο καταδρομικό, κλάσης ΠΙΖΑ, το οποίο ναυπηγήθηκε στα ναυπηγεία του Ορλάντο στο Λιβόρνο της Ιταλίας την περίοδο 1908-1911 και εντάχθηκε στο τότε Ελληνικό Βασιλικό Ναυτικό.

Η τότε κυβέρνηση του Κυριακούλη Μαυρομιχάλη (15-8-1909 μέχρι 18-1-1910) δαπάνησε 22.300.000 δρχ. για την α-

πόκτησή του. Τα 8.000.000 δρχ. προέρχονταν από το 20% της συνολικής κληρονομιάς του Γεωργίου Αβέρωφ, που παραχώρησε με τη διαθήκη του στο Ταμείο Εθνικού Στόλου το 1899 (χρονολογία δημοσίευσης της διαθήκης), σύμφωνα με την οποία και όριζε ότι το διατεθειμένο ποσό παραχωρείται για τη ναυπήγηση πολεμικού πλοίου που θα φέρει το όνομά του και θα χρησιμοποιείται ως εκπαιδευτικό πλοίο στη «Σχολή Ναυτικών Δοκίμων».

Το υπόλοιπο ποσό καλύφθηκε από το Δημόσιο Ταμείο.

Το πλοίο κατελύστηκε στις 12 Μαρτίου 1910 και μετά από δοκιμές διάρκειας ενός έτους παραλήφθηκε στις 16 Μαΐου του 1911 όπου και αμέσως απέπλευσε με κυβερνήτη τον πλοίαρχο Ι. Δαμιανό για την Αγγλία προκειμένου να λάβει μέρος στις εορτές στέψης του Βασιλέως Γεωργίου Ε' στο Πόρτσμουθ, αλλά και για να εφοδιαστεί με πυρομαχικά. Κατά την εκεί μεθόρμηση στις 19 Ιουνίου προσάραξε σε ύφαλο και χρειάστηκε

Κοινωνικά Πάργας

Γεννήσεις:

- Ο Βέκιος Μάρκος-Γεώργιος του Δημήτριου & η Πετρονάνου Αγγελική, απέκτησαν αγόρι στις 03.02.2011.
- Ο Γιοχάλας Βασίλειος & η Γιοχάλα Ελόνα απέκτησαν κορίτσι στις 17.03.2011.
- Ο Μήτσουλης Γρηγόριος-Αλέξανδρος & η Βασιλείου Σωτηρία απέκτησαν αγόρι στις 13.04.2011.
- Ο Τσοβίλης Ευάγγελος & η Σκάπου Χριστίνα απέκτησαν κορίτσι στις 19.04.2011.
- Ο Μήτσος Αντώνιος & η Ευθυμίου Αικατερίνη απέκτησαν κορίτσι στις 26.04.2011.

Γάμοι:

- Η Τσίτσα Παρασκευή του Σωτήριου & ο Μπόγρης Κωνσταντίνος του Δημήτριου τέλεσαν θρησκευτικό γάμο στην Αγία Κυριακή Πάργας στις 07.05.2011.
- Η Γιάκη Κωνσταντίνα του Κων/νου & ο Λύρας Παναγιώτης του Αντωνίου τέλεσαν θρησκευτικό γάμο στην Πάργα στις 30.04.2011.
- Ο Κουρσάνης Αθανάσιος-Λεωνίδας & η Πακαλίδου Αναστασία τέλεσαν πολιτικό γάμο, στις 19.03.2011, στη Βέροια Ν. Ημαθίας.
- Η Λιάκου Ευθαλία & ο Σπύρου Κων/νος τέλε-

σαν θρησκευτικό γάμο στις 20/11/2010, στο Κουβαρά Αττικής.

- Ο Δεσούλας Ιωάννης & η Αρσενούδη Αικατερίνη τέλεσαν Πολιτικό γάμο στις 18/3/ 2011, στο Τυχερό Έβρου.

Θάνατοι:

- Η Παπά Ευαγγελία του Νικόλαου, σύζυγος Χρήστου, απεβίωσε στην Πεδινή Ιωαννίνων, στις 26.03.2011, ετών 76 ετών.
- Η Γεωργίου Πολυξένη του Γρηγορίου, απεβίωσε στην Πάργα, στις 02.04.2011, ετών 70.
- Η Ζυγούρη Σοφία του Πέτρου, απεβίωσε στην Πρέβεζα, στις 02.04.2011, ετών 95.
- Ο Πιτσαρός Σπυρίδων του Χρήστου, απεβίωσε στα Ιωάννινα, στις 17.04.2011, ετών 65.
- Η Ζούλα Ηρώ του Γεώργιου, απεβίωσε στην Αθήνα, στις 19.05.2011, ετών 73.
- Ο Δημάκος Αντώνιος του Γεώργιου, απεβίωσε στην Πρέβεζα, στις 28.05.2011, ετών 81.
- Ο Βιδυνιώτης Αριστείδης του Γεώργιου, απεβίωσε στην Πάργα, στις 15.06.2011, ετών 94.
- Ο Τζωρτζής Θεόδωρος του Αντωνίου, απεβίωσε στο Βόλο, στις 12-6-2011, ετών 70.
- Η Παπιά Ξανθή του Κυριάκου, απεβίωσε στην Πάργα, στις 17.06.2011, ετών 99.

Περιεχόμενα

100 χρόνια ιστορίας του θωρηκτού Αβέρωφ. . .	1, 15
Κοινωνικά.	2
Μικρές Ειδήσεις.	3-4
Βάγια των Βαγιών.	5
Παργινές Συνταγές.	6
Γνωρίζετε ότι.	6
Ιωάννης Δημουλίτσας ο Παργινός.	7
Ιμπραήμ Πασάς.	8-9
Καπεταναραίοι της Πάργας.	10
Θεσπρωτοί Λόγιοι που έγραψαν για την Πάργα. . .	13
Φωτορεπορτάζ.	16

Σημείωμα του ΕΚΔΟΤΗ

Ο πληθυσμός της γης σήμερα είναι περίπου 6 δισεκατομμύρια άνθρωποι. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ μέχρι το 2050 θα έχει φτάσει τα 9 δισεκατομμύρια περίπου.

Οι ανάγκες μας σε τρόφιμα και άλλα αγαθά διαβίωσης θα συνεχίσουν ολοένα να αυξάνονται. Αντίστροφα, σύμφωνα με ορισμένες εκτιμήσεις, η δυνατότητα του πλανήτη μας να παρέχει τους απαραίτητους φυσικούς πόρους για την κάλυψη αυτών των αναγκών, ολοένα θα περιορίζεται.

Η διαχείριση υδάτινων πόρων, η κλιματική μεταβολή, η ρύπανση από χημικά, η αλόγιστη κατανάλωση υλικών αγαθών, καθιστούν τις προβλέψεις για το μέλλον δύσκολες και αβέβαιες. Θα πρέπει να γίνει συνείδηση σε όλους μας και κυρίως σ' εμάς που ζούμε στις πιο ανεπτυγμένες χώρες, ότι έχουμε υποχρέωση να αλλάξουμε συνήθειες και συμπεριφορά για να συμβάλουμε ο καθένας από την πλευρά του στην κοινή προσπάθεια, ώστε οι επόμενες γενιές να γνωρίσουν ένα ακόμα πιο όμορφο και φιλικό πλανήτη.

Καλό Καλοκαίρι

Μια νέα εκδοτική-διαφημιστική εταιρία με την επωνυμία ΜΕΡΗΚΛΙΣ LTD και έδρα στη Σόφια Βουλγαρίας πρόκειται να δραστηριοποιηθεί σύντομα και στην Ελλάδα. Ιδρυτής και κύριος μέτοχος είναι ο φίλος κ. Δημήτρης Καλτσώνης από την Άρτα.

Η «ΠΑΡΓΑ» εύχεται στον Ηπειρώτη και αγαπητό φίλο καλές δουλειές και πάντα επιτυχίες

ΣΤΑΥΡΟΣ Μ. ΒΟΥΡΕΚΑΣ
M.D., F.E.B.U.

Ουρολόγος - Ρομποτικός Χειρουργός
Εκπαιδευθείς στο Karolinska University Hospital, Stockholm, Sweden

Κηφισίας 49, 115 23, Αθήνα
Τηλ.: 211 70085.89
e-mail: svour71@gmail.com

Ενισχύσεις - Συνδρομές

20 € Εις μνήμη Ανέστη, Αιμιλίου Γκούλιουρα και των γονέων τους.

80 € Παπαϊωάννου Σπυρίδων εις μνήμη των γονέων του Θεμιστοκλή Παπαϊωάννου και Νίνας Γκρέπη-Παπαϊωάννου.

150 € Βασιλά Κέλλυ και Ανδριάνα.

Ευχαριστήριο

Ευχαριστούμε ολόθερμα όσους συμμετείχαν στο πένθος μας για το θάνατο του αγαπημένου μας συζύγου και πατέρα.

Η σύζυγος
Ευχάρης Λάμπου
Τα τέκνα
Σοφία & Αθανάσιος

Μνημόσυνο

Στη μνήμη του μεγάλου ευεργέτη του Συλλόγου μας Ιωάννη Χρ. Δημουλίτσα (1917-1992) και της συζύγου του Μαρίας Κανονά θα τελεστεί στην Πάργα στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Νικολάου το ετήσιο μνημόσυνο, την Κυριακή 14 Αυγούστου 2011.

Καλούνται να παρευρεθούν τα μέλη του Συλλόγου, οι συγγενείς, οι αρχές για να τιμήσουμε τη μνήμη τους.

Το Δ.Σ.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ!!!

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος Παργινών Αθήνας-Πειραιά-Περιχώρων «Η ΠΑΡΓΑ»
Μαρίκας Κοτοπούλη 10, • 104 32 Αθήνα • Τηλέφωνο Γραφείου: 210 5225788 • Fax: 210 5237773
Εκδότης-Διευθυντής: Βέργος Αθανάσιος, Πετμεζά 16, 11743 Αθήνα, Τηλ.: 210 9240940
Σύνταξη: Δ.Σ. Συλλόγου
Εμβάσματα: Στέλιος Δημήτριος, Κώστα Βάρναλη 34, 122 44 Αιγάλεω, Τηλ.: 210 5615740
Στην Πάργα εστιράττουν οι: Γκούλιουρα-Γκούνα Τασία, Ανδρέου Γεώργιος, Λένης Κ. Γεώργιος
Παραγωγή: Press Line, Μάγερ 11, Τηλ.: 210 5225479

Τα κείμενα που φέρουν υπογραφή, εκφράζουν τις απόψεις του συγγραφέα τους.
Η Συντακτική Επιτροπή διατηρεί το δικαίωμα της μη δημοσίευσης ή της σύντμησης των κειμένων κατά την κρίση της.

Μικρές Ειδήσεις • Μικρές Ειδήσεις • Μικρές Ειδήσεις • Μικρές Ειδήσεις

Πανηπειρωτική Συνομοσπονδία Ελλάδας

Νέος πρόεδρος ο κ. Γιώργος Οικονόμου.

Μετά την παραίτηση του Κώστα Αλεξίου που ήταν για πολλά χρόνια με επιτυχία στο τιμόνι της Συνομοσπονδίας, το Δ.Σ. κλήθηκε να εκλέξει (2-2-2011) νέο Πρόεδρο και νέο Προεδρείο. Νέος Πρόεδρος είναι τώρα ο δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω Γιώργος Οικονόμου με καταγωγή από τους Κουκλιούς Παραμυθιάς Σουλίου. Ο κ. Γιώργος Οικονόμου υποσχέθηκε να δώσει όλες του τις δυνάμεις για να ανταποκριθεί στο δύσκολο έργο, ζήτησε από όλους τους συμβούλους να βοηθήσουν να ανακτήσει η «ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ» την αξιοπιστία, το κύρος και την αίγλη που της ανήκει.

Τον κ. Γιώργο Οικονόμου τίμησε με την ψήφο της η πλειοψηφία των συνέδρων, τόσο της παράταξης με την οποία εξελέγη, Πανηπειρωτική Ενωτική Ανεξάρτητη Κίνηση (ΠΕΑΚ) με 8 έναντι 5 ψήφους του συνυποψηφίου του κ. Βασίλη Παπαϊωάννου, όσο και σύσσωμη η παράταξη της Ηπειρωτικής Συσπείρωσης, συγκεντρώνοντας στη δεύτερη ψηφοφορία 17 ψήφους, έναντι 5 λευκών.

Αξίζει να σημειωθεί πως η Ηπειρωτική Συσπείρωση δεν έλαβε μέρος στην πρώτη ψηφοφορία, σεβόμενη την αρχή της πλειοψηφίας και δηλώνοντας πως θα ψηφίσει πρόεδρο όποιον προτιμήσει το μεγαλύτερο μέλος της παράταξής τους η οποία υπερψήφισε τον κ. Γ. Οικονόμου, η αποδοχή του οποίου υπήρξε σχεδόν καθολική, σύμφωνα με τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας.

Παραθέτουμε τη δήλωσή του όπως ελέχθη στο Διοικητικό Συμβούλιο μετά την εκλογή του.

«Απόψε το Διοικητικό Συμβούλιο της ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ με εξέλεξε πρόεδρό της. Αισθάνομαι το βάρος της ευθύνης στους ώμους μου και θα δώσω όλες μου τις δυνάμεις για να ανταποκριθώ στην εμπιστοσύνη που μου έδειξαν οι συμπατριώτες μου. Στο Δ.Σ. υπάρχουν άνθρωποι από διαφορετικές γενιές, διαφοροποιημένες προελεύσεις και εμπειρίες, με πολλαπλές αναζητήσεις, απόψεις και θέσεις. Διαβεβαιώνω πως όλοι τους θα εκφράζονται όχι μέσω μιας αναγκαστικής και παθητικής συγκατοίκησης, ούτε μέσω μιας παραλυτικής ισορροπίας, αλλά μέσω μιας σύνθεσης ΕΝΩΤΙΚΗΣ, δυναμικής και προωθητικής, γιατί αυτό επιβάλλει το συμφέρον της Αποδημίας και της Γενέτειρας, γιατί αυτό επιβάλλουν τα πολλαπλά προβλήματα, γιατί αυτό επιβάλλεται για την ανάκτηση της αξιοπιστίας, του κύρους και της αίγλης της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας. Υπάρχουν πολλά που πρέπει να γίνουν. Ενωτικά θα αντιμετωπίσουμε και τις δυσχέρειες και τα εμπόδια».

Το Δ.Σ. του Συλλόγου Παργινών Αθήνας εύχεται κάθε επιτυχία στο νεοεκλεγέντα πρόεδρο και στο Δ.Σ. της Π.Σ.Ε.

«Απόψε τρώμε στις Ζωής (όχι λάθος!) στις Ιοκάστης

... Και γιατί όχι απόψε τρώμε στις Ζωής και κυριολεκτικά;

Αλλά ας σοβαρευτούμε, όσο μπορούμε, με την τρελή κωμωδία του Άκη Δήμου, που επέλεξε το θεατρικό εργαστήριο της Πάργας «Η Αυλαία» για τη φετινή του διαδρομή.

Το έργο λοιπόν, φαινομενικά απλό και σύγχρονο έχει και τις πιο πολύπλοκες διαστάσεις του αλλά και τις απαρχές του στο μύθο μιας άλλης Ιοκάστης –τραγικής εκείνης βέβαια– που «χάνει» συζύγους και νέους αγαπημένους.

Η κωμωδία λοιπόν ενός σύγχρονου νεοέλληνα συγγραφέα είναι μία κριτική ματιά στη σύγχρονη ελληνική οικογένεια ώστε να αναδείξει την παθολογία της αλλά και να καταδείξει τις ασφαλιστικές της δικλείδες.

Μια σειρά παρεξηγήσεων και καταστάσεων ανάλογων με εκείνες του καλού ελληνικού κινηματογράφου, φτιάχνουν έναν καμβά προσώπων που υποδύονται με μεγάλη επιτυχία και αυθεντικότητα οι πολύ σοβαροί ερασιτέχνες ηθοποιοί.

Η Ζωή Μπάτσιου-Ιοκάστη «το έχει» κατά κοινή ομολογία. Με άνεση, φυσικότητα και απουσία κάθε είδους στυλ και ύφους ήταν κομμένη και ραμμένη για το ρόλο.

Ακροβατούσε χωρίς δυσκολία ανάμεσα στην πειστική αφέλεια και την επίγνωση των πραγμάτων. Μπράβο της!

Ο Γρηγόρης Γεωργίου - Φάντασμα απέδειξε πολύπλευρο ταλέντο αφού γεννούσε αβίαστα το γέλιο.

Ισορροπούσε τέλεια το «πριν» και το «τώρα» και ζούσε την εναλλαγή απουσίας-παρουσίας.

Θύμιζε ανανεωμένο Λάμπρο Κωνσταντάρα.

Ο Γιώργος Βουγιούκας - Στέφανο αποτέλεσε την ευχάριστη έκπληξη, διότι ομολογουμένως δεν μας είχε συνηθίσει σε τόση άνεση και ελευθερία υποκριτικής.

Ο λόγος υπηρετούσε το ρόλο και δεν ξέφευγε σε εύκολα τεχνάσματα.

Η Χάρις Σπυρίδη - Κάτια ήταν αληθινά χαριτωμένη αλλά και δυναμική, ένα παιδί στον καιρό-του, με τα ίσια και τα τρελά του. Και cool και φεύγα.

Παρά λίγο να μην τον γνωρίσουμε τον Κώστα τον Πιτσαρό στο ρόλο του Γιούρι, αφού κατάφερε τόσο καλά να «αλλάξει» εθνικότητα.

Η σοβαρότητά του παροϊμώδης – το γέλιο αυθόρμητο.

Ο Γιάννης Τάσσης - Κοσμάς ήταν στα σωστά δρόμο καθώς η ηλικία και η εμφάνιση συνηγορούσαν για το ρόλο.

Λειτουργήσε ως πολύ θετική παρουσία στην κωμική αλυσίδα, ήταν όσο χρειαζόταν μέσα στα πράγματα και όταν έπρεπε και εν τέλει δημιουργούσε «καλή χημεία» με τους υπόλοιπους.

Συμπαιθέστατη φιγούρα η κυρία Jaqueline - Gregoire ως Νάντια έπειθε με τους χαμηλούς τόνους και την αργόσυρτη εκφορά του λόγου.

Ο σκηνοθέτης Γ. Φλώριος με γνώσεις παντομίμας, προώθησε τους χαρακτήρες βάζοντας τη δική του σφραγίδα.

Μικρές Ειδήσεις • Μικρές Ειδήσεις • Μικρές Ειδήσεις • Μικρές Ειδήσεις

Στα πλινθ της σκηνοθεσίας πρέπει να καταλογιστεί μία σχετική έλλειψη κίνησης.

Μπράβο σε όλους τους παράγοντες που με πολλή προσπάθεια προσφέρουν στα πολιτιστικά δρώμενα της Πάργας, όπως της πρέπει και της αξίζει!

Λιμενοβραχίονας - Πόντες

Πέρασαν 13 χρόνια από την κατασκευή του δεύτερου τσιμέντινου λιμενοβραχίονα του λιμανιού της Πάργας.

Το έργο από την ημέρα κατασκευής του δεν έχει δει καμία συντήρηση.

Τα σίδερα σε πολλά σημεία έχουν οξειδωθεί και έχει υποχωρήσει το τσιμέντο. Είναι τόσο δύσκολο να γίνει συντήρηση τώρα που είναι ακόμη νωρίς; Οι αρμόδιοι δεν βλέπουν τίποτα; Αφού εκεί πηγαυοέχονται...

Κατασκευή έργου 1997 - Παράδοση 1998.

Το έργο στοίχισε 400.000.000 δρχ.

Τεχνικά στοιχεία:

Μήκος 82,80μ., Πλάτος 10,60μ. και κατάστρωμα χωρίς τα πεζοδρόμια 7μ. και πεζοδρόμια 1,80μ. εκατέρωθεν.

Διάμετρος πασσάλων 1,00μ. και βάθος πασσάλων 25,00μ., 1,50 είναι το ύψος από την επιφάνεια της θάλασσας.

Καλωσορίζοντας την Άνοιξη

Μία από τις ομορφότερες εποχές του χρόνου, είναι η Άνοιξη.

Ας ξαναθυμηθούμε λοιπόν αυτά που μαθαίνουμε στο σχολείο και ας δούμε τι σημαίνει ισημερία, τότε έχουμε καλοκαίρι, τότε χειμώνα, τότε Άνοιξη και τότε Φθινόπωρο.

Ισημερία είναι το φαινόμενο κατά το οποίο η διάρκεια της ημέρας και της νύκτας είναι ίσες.

Η εαρινή ισημερία γίνεται στις 20 Μαρτίου και η φθινοπωρινή ισημερία γίνεται στις 23 Σεπτεμβρίου.

Η εαρινή ισημερία στις 21 Μαρτίου αντιστοιχεί στην αρχή της Άνοιξης (στο βόρειο ημισφαίριο) όταν ο Ήλιος κινείται προς τα βόρεια στον ουράνιο ισημερινό.

Η φθινοπωρινή ισημερία στις 22 Σεπτεμβρίου αντιστοιχεί στην αρχή του φθινοπώρου στο βόρειο πάντα ημισφαίριο, όταν ο Ήλιος κινείται προς το νότο στον ουράνιο ισημερινό.

Διάρκεια αστρονομικών εποχών.

α) Άνοιξη, από 21 Μαρτίου ως 22 Ιουνίου (92 ημέρες και

21 ώρες).

β) Καλοκαίρι, από 22 Ιουνίου ως 23 Σεπτεμβρίου (93 ημέρες και 14 ώρες).

γ) Φθινόπωρο, από 24 Σεπτεμβρίου ως 22 Δεκεμβρίου (89 ημέρες και 19 ώρες).

δ) Χειμώνας, από 22 Δεκεμβρίου ως 21 Μαρτίου (89 ημέρες και 19 ώρες).

Όπως βλέπουμε και παραπάνω καμμία αστρονομική εποχή δεν έχει ίδιες ημέρες και ώρες.

Η θερινή περίοδος (άνοιξη και καλοκαίρι) έχει μεγαλύτερη διάρκεια περίπου 8 ημερών από τη χειμερινή περίοδο.

Η εαρινή ισημερία σηματοδοτεί για το Βόρειο Πόλο την έναρξη μιας εξαμήνης περιόδου συνεχόμενης μέρας και για το Νότιο Πόλο αντίστοιχα συνεχόμενης νύκτας. (Η Ελλάδα ανήκει στο βόρειο ημισφαίριο).

Με βάση το παλαιότερο Ιουλιανό ημερολόγιο που είχε καθιερώσει ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Ιούλιος Καίσαρας, η εαρινή ισημερία έφτανε κάθε χρόνο 11 λεπτά νωρίτερα, με αποτέλεσμα το έτος 1500 η ισημερία έλαβε χώρα στις 11 Μαρτίου. Για να διορθωθεί αυτό το πρόβλημα, μεταξύ άλλων, ο πάπας Γρηγόριος Ι3ος εισήγαγε το 1582 το λεγόμενο Γρηγοριανό ημερολόγιο που είναι ακριβέστατο.

Βάγια των Βαγιών

«Οχλος πολὺς... ἔλαβον τα Βάγια των Φοινίκων και ἐξήλθον εἰς συνάντησιν αὐτῷ».

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (κεφ. 12 στιχ. 12-15) διαβάζουμε ότι την επόμενη μέρα της Ανάστασης του Λαζάρου «το μεγάλο πλήθος, που είχε έλθει για τη γιορτή του Πάσχα, όταν άκουσε ότι έρχεται ο Ιησούς στα Ιεροσόλυμα, πήρε κλαδιά φοινικιάς και βγήκε στην πόλη να τον προϋπαντήσει κραυγάζοντας «Ευλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος από τον Κύριο!».

Ο λαός υποδέχθηκε τον Ιησού με βάγια, όπως υποδέχονταν τους νικητές, επειδή είχε πληροφορηθεί ότι την προηγούμενη μέρα ο Χριστός είχε αναστήσει το Λάζαρο και είχε νικήσει το θάνατο.

Σε ανάμνηση αυτού του γεγονότος ορίσθηκε ήδη από τον 9ο αιώνα από τους πατέρες της εκκλησίας να γιορτάζεται η Κυριακή των Βαΐων, την Κυριακή πριν το Πάσχα.

Την παραμονή, τα Παργινά κορίτσια πήγαιναν στους αγρούς και έφερναν στο προαύλιο της εκκλησίας κλαδιά ελιάς, δάφνης, μυρτιάς και λουλούδια, προκειμένου να φτιάξουν τα βάγια. Εκεί συγκεντρωνόταν μεγάλος αριθμός γυναικών μετά το μεσημέρι για να πλέξουν τους σταυρούς από φοινικόφυλλα που έχουν κιτρινωπό χρώμα, γιατί χρησιμοποιούσαν την καρδιά του κλαδιού.

Το πλέξιμο των σταυρών ήταν τόσο απλό ώστε όποιος περνούσε εκείνη τη στιγμή από την εκκλησία ήταν σε θέση, αφού του υποδείξουν τον τρόπο, να πλέξει κι αυτός.

Τα σχέδια που έπλεκαν και πλέκουν είναι πολλά, όπως το αστέρι, καλαθάκια κ.ά. που τα κρεμούν στους πολυελαίους, στα κανδήλια και πάνω από την Ωραία Πύλη. Το πιο συνηθισμένο όμως ήταν ο Σταυρός. Επίσης στόλιζαν με κλαδιά φοίνικα, μυρτιές και δάφνες, τις πόρτες και τις εικόνες της εκκλησίας και έρεναν το δάπεδο με φύλλα δάφνης.

Όπως θυμάμαι, το 1973 βάγια με λουλούδια, κλαριά ελιάς, δάφνες και μάλιστα περισσότερα από πεντακόσια ματσάκια έφτιαχναν η αείμνηστη Ασπασία Κόκορη με την κόρη της Γαρυφαλιά, η Κατερίνα Κόκορη, η Ελένη Βάσσου, η Ελένη Φασούλη, η αείμνηστη Γκόλφω Φορφόλια κ.ά.

Μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας, μαζί με το αντίδωρο ο παπάς προσέφερε στους εκκλησιαζόμενους το Βάγιο.

Ο καθένας όταν πήγαινε σπίτι του, το τοποθετούσε στα εικονίσματα στην πρώτη θέση «για το καλό» για να φύγει το κακό μάτι, για να λιβανίζουν το σπίτι και να έχει την ευλογία του όλη τη χρονιά. Το σταυρό του Βαγίου πολλές φορές τον τοποθετούν και στο πίσω μέρος της εξώπορτας.

Η Κυριακή των Βαΐων είναι μια μεγάλη γιορτή για τη Χριστιανοσύνη, κατά τη διάρκεια της οποίας διακόπτεται η νηστεία της μεγάλης τεσσαρακοστής και επιτρέπει στους νηστεύοντες να τρώνε ψάρι.

Την ημέρα αυτή γιορτάζουν όσοι ονομάζονται Βάης, Βάγιας, Βάγια και Δάφνη.

Αθανάσιος Σ. Βέργος

Σοφρίτο

Υλικά:

1 κιλό μοσχάρι χωρίς κόκκαλο
Αλάτι - Πιπέρι
Αλεύρι
Λάδι
Σκόρδο
Μαϊντανό
Λίγο ξύδι
Πατάτες για πουρέ

Εκτέλεση:

Κόβουμε το κρέας σε λεπτές φέτες και τις αλευρώνουμε. Βάζουμε το λάδι στο τηγάνι, το ζεσταίνουμε και σωτάρουμε το κρέας.
Ρίχνουμε λίγο μαϊντανό, 3 σκελίδες σκόρδο ψιλοκομμένο, το ξύδι και λίγο ζεστό νερό.
Σκεπαζουμε το τηγάνι και το αφήνουμε να ψηθεί για μία ώρα.
Το συνοδεύουμε με πουρέ πατάτας.

Λικέρ Βύσσινο

Υλικά:

1½ κιλό βύσσινο
1 κιλό κονιάκ
700 γραμμάρια ζάχαρη
5 γαρύφαλα

Εκτέλεση:

Πλένουμε τα βύσσινα, τα στραγγίζουμε και τα βάζουμε σ' ένα γυάλινο βάζο. Προσθέτουμε τη ζάχαρη, το κονιάκ, τα γαρύφαλα και το κλείνουμε ερμητικά.
Το τοποθετούμε σε ηλιόλουστη θέση για δύο μήνες και ανακατεύουμε τα υλικά σε τακτά διαστήματα για να λιώσει η ζάχαρη. Το σουρώνουμε και το τοποθετούμε σε καθαρά μπουκάλια. Τους καρπούς μπορούμε να τους φάμε, όμως η μεγάλη ποσότητα κατανάλωσης δημιουργεί μέθη διότι έχουν απορροφήσει οινόπνευμα.

Καλή επιτυχία

Γνωρίζετε...

ότι

Το Τρίγωνο των Βερμούδων

Στην πραγματικότητα αυτό που ονομάζουμε «Τρίγωνο των Βερμούδων» είναι μια μυστηριώδης περιοχή όπου έχουν εξαφανιστεί κατά καιρούς εκατοντάδες πλοία και αεροπλάνα καθώς και χιλιάδες άνθρωποι χωρίς ν' αφήσουν πίσω τους το παραμικρό ίχνος.

Είναι άγνωστο γιατί ονομάστηκε έτσι. Το πιθανότερο πάντως είναι πως χρωστάει τ' όνομά του σε κάποιο άρθρο μιας εφημερίδας του 1940, που περιγράφοντας το διάγραμμα της πτήσης ενός σμήνους αεροπλάνων που είχαν χαθεί, το όριζε ως «Τριγωνικό». Όπως και να 'χει, ο όρος «Τρίγωνο των Βερμούδων» είναι σχετικά πρόσφατος.

Το μυστήριο που καλύπτει την περιοχή έχει μεγάλο παρελθόν και καταδυναστεύει τους ανθρώπους από τότε που άρχισαν τα πρώτα ταξίδια από την Ευρώπη στην Αμερική, μιας και αυτά τα ιριδίζοντα νερά που περιλούζουν τις ακτές των Βερμούδων, τις νότιες ακτές της Βόρειας Αμερικής, την Κούβα, την Ταϊτή και το Πουέρτο Ρίκο κολπώνονταν και τότε όπως και τώρα ειρηνικά, όλο φαινομενική αθωότητα, ως τη στιγμή που...

Πράγματι, στην περιοχή αυτή πλανιέται κάτι άγνωστο...

Εδώ και αιώνες οι άνθρωποι υποστηρίζουν πως όντως υπάρχει και ορισμένα από τα παλιότερα ναυτικά χρονικά αποκαλούν τις Βερμούδες «τα νησιά του διαβόλου».

Ο πρώτος γνωστός θαλασσοπόρος που αρμένισε στην περιοχή αυτή είναι ο Κολόμβος και στο ημερολόγιό του μιλάει για ένα σωρό παράξενα περιστατικά που του συνέβησαν εκεί. Συγκεκριμένα αναφέρει πως αυτός και οι άντρες του είδαν κάποια στιγμή μια πελώρια πύρινη σφαίρα να πέφτει στη θάλασσα ενώ παράλληλα μνημονεύει τον τρόπο που προκάλεσε στο πλήρωμά του μια ξαφνική παραφροσύνη που παρουσίασε η πύξίδα καθώς έπλεαν σε κείνα τα νερά, δημιουργώντας έτσι, πρώτος αυτός, την αίσθηση κάποιου μυστηρίου.

Οι Βερμούδες είναι ένα σύμπλεγμα 300 περίπου κοραλλιογενών νησιών, που απ' αυτά κατοικούνται ακόμη και σήμερα μόνο τα 20. Εδώ και 400 χρόνια δεν υπήρχε άνθρωπος πρόθυμος όχι μόνο να ζήσει σ' αυτά αλλά και να τα πλησιάσει καν, γιατί βρίσκονταν στο κέντρο μιας περιοχής γεμάτης μυστήριο, που οι θαλασσινοί την απέφευγαν όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο κι επικρατούσε η πεποίθηση ότι στα βάθη των νερών της κατοικούσαν επικίνδυνοι και μυστηριώδεις δαίμονες του σκότους. Σήμερα, πέντε ολόκληρους αιώνες μετά τον Κολόμβο, το ερώτημα παραμένει αναπάντητο.

Άραγε υπάρχει κάτι πράγματι άγνωστο στην περιοχή αυτή;

Και μήπως αυτό το κάτι που δεν μπορεί να είναι βεβαίως δαίμονες, είναι κάποια άγνωστη και ανεξήγητη δύναμη;...

Ο ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΥΡΠΟΛΙΚΟΥ ΤΟΥ 1821

Ιωάννης Δημουλίτσας ο Παργινός

Του Γ.Μ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

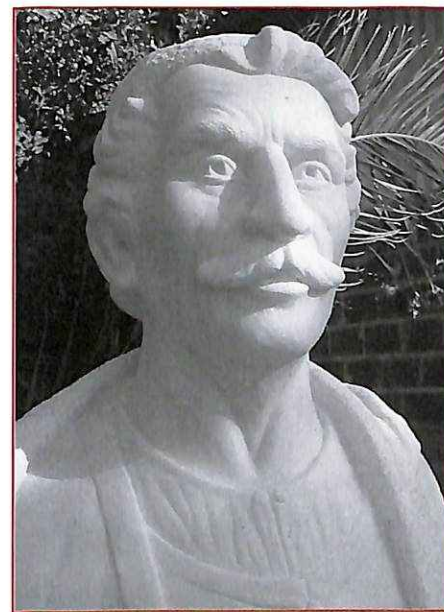
Κατά την έκρηξη της επανάστασης ο τουρκικός στόλος ήτο πολύ μεγαλύτερος εις αριθμόν από την δύναμιν των ελληνικών πλοίων και ασυγκρίτως ισχυρότερος εις οπλισμόν. Αλλ' ο ελληνικός στόλος είχε πληρώματα μεγίστης πείρας, ενθέου πατριωτισμού και, επί πλέον, απέκτησε ένα νέον φοβερώτατον όπλον, τα πυρπολικά. Ολίγοι γνωρίζουν, ότι ο κατασκευαστής αυτών είναι ο Ι. Δημουλίτσας ή γνωστότερος ως Πατατούκος.

Το όνομα του Παπανικολή, ο οποίος επυρπόλησεν εις την Ερεσσόν το φοβερόν τουρκικόν δίκροτον είναι εις πολλούς γνωστόν. Το όνομα του Κανάρη, είναι πασίγνωστον. Η πετρόεσσα φήμη έφερε γοργά το όνομά του έξω από τα όρια της Ελλάδος, εις τα πέρατα του κόσμου. Και τον μεν Παπανικολή η δόξα οπωσδήποτε τον εστεφάνωσεν, έστω και με ολιγωτέρας δάφνας, από εκείνας του Κανάρη. Αλλά τον εμπνευστην, τον εγκέφαλον, τον δημιουργόν του φοβερού εκείνου όπλου, με το οποίον οι τρομεροί ήρωες της ναυτικής εποποιίας εμεγαλourγήσαν, οι περισσότεροι τον αγνοούν.

Ας γυρίσωμεν όμως οπίσω εις τας χρυσάς εκείνας σελίδας της Ιστορίας. Ο Πατατούκος προήρχετο από γνωστήν οικογένεια της Πάργας. Νεώτατος, είχαν εγκατασταθεί εις τα Ψαρά και έκανε ταξίδια με τα ψαριανά πλοία. Από τότε του έμεινε το πορεπώνυμον Πατατούκος. Εις ένα από τα ταξίδια του με το πλοίο του Νικολάου Αποστόλη, ο Πατατούκος έμεινεν αρκετόν χρόνον εις την Τουλώνα.

Εκεί συνεδέθη φιλικά με ένα αξιωματικόν του μηχανικού Ρίτσι, που κατήγετο από την Μάλτα και ήτο καθηγητής εις τον γαλλικόν ναύσταθμον. Ο Ρίτσι έδιδαξεν εις τον Πατατούκον την κατασκευήν του πυρπολικού.

Ο Πατατούκος αργότερον επήγγεν εις τα Ψαρά. Εκεί έγινε διδάσκαλος της

Πάργα: Μαρμάρινη προτομή του πυρπολητή Ιωάννη Δημουλίτσα-Πατατούκου. Έργο του 2010, γλύπτης Βασίλειος Τσώνος.

πρακτικής ναυτικής και εθεωρείτο σοφός δια τας γνώσεις του που είχε δια την ναυπηγικήν. Τας γνώσεις του αυτές επρόκειτο να τας θέση, εντός ολίγου, εις εφαρμογήν.

Την 24ην Μαΐου 1821, μοίρα ελληνικού στόλου αντελήφθη ότι τουρκικόν πλοίον επλησίασεν εις την ακτήν της Ερεσσού (Λέσβου). Τα ελληνικά πλοία, ενήργησαν επίθεσιν εναντίον του δίκροτου, αλλ' απέτυχον. Οι Έλληνες ανησύχησαν. Τότε παρουσιάσθη εις τους ναυάρχους ένας αξιωματικός της ναυαρχίδας του Αποστόλη και τους υπεσχέθη ότι ήμπορεί να κατασκευάση πολύ γρήγορα ένα πυρπολικόν δια να κτυπήσουν το τουρκικόν δίκροτον. Ο αξιωματικός αυτός ήτο ο Δημουλίτσας ή Πατατούκος, ο οποίος και ητοιμάσε το πυρπολικόν, με το οποίον ο Παπανικολής, έκαυσε το τουρκικόν δίκροτον.

Με το πυρπολικόν εδόθη από τον Πατατούκον ένα νέον όπλον εις τον ελληνικόν στόλον, που θα ήτο ίσως το μόνον ικανόν να απειλή του λοιπού του τουρκικόν στόλον. Τα ελληνικά πλοία μικρά σχεδόν όλα, χωρίς τα πυρπολικά,

θα ήσαν υποχρεωμένα προ των τουρκικών μεγαθηρίων να φεύγουν. Με την επιτυχίαν του πρώτου πυρπολικού, η κυριαρχία της θαλάσσης περιήλθεν εις τους Έλληνας.

Ο τουρκικός στόλος πολλάκις και μόνον εις την εμφάνισιν των μικρών ελληνικών πλοίων, ετρέπετο εις φυγήν, διότι κυριολεκτικώς είχε πανικοβληθή από τα πυρπολικά.

Δύο μήνες μετά την πυρπόλησιν του τουρκικού δίκροτου, εις τον κόλπον της Κω και την γύρω θαλασσίαν περιοχήν, οι Έλληνες είχαν συγκεντρώσει 120 πλοία, εκ των οποίων περισσότερα από 40 τα είχαν μεταβάλει σε πυρπολικά.

Αυτό ήτο το μέγα έργον του Πατατούκου. Εις τα ελληνικά ναυπηγεία ήρχισαν να κατασκευάζονται διαρκώς πυρπολικά. Αι μοίραι του ελληνικού στόλου, όπου και εάν έπλεον, ηκολουθούντο από ένα αριθμόν πυρπολικών.

Τον Μάρτιον του 1823 ο Πατατούκος προσβλήθεις από λοιμικήν νόσον απέθανεν. Οι Ψαριανοί τον εθρήνησαν διότι ήτο αγαπητότατος, δια τον ανιδιοτελή χαρακτήρα του και δια την εφευρέσιν του. Τον απεκάλουν μάλιστα «σωτήρα της Ελλάδος».

Από τους άλλους όμως εισημονήθη. Ο ιστορικός Κόκκινος, εις το πολυσήμαντον έργον του «Ελληνική Επανάστασις» λέγει επί λέξει: «Ο Πατατούκος, ο δημιουργός του μεγάλου όπλου, σχεδόν ελησμονήθη. Είναι γνωστός μόνον εις τους ιστοριοδίφας, που έχουν τον καιρόν και την υπομονήν να ζητούν κάτω από το άφθονον χώμα που έρριψεν η ιστορία επί των τάφων πολλών ηρώων και μεγαλourγών, ώστε να καταστούν σχεδόν αφανείς, τους άνδρας, που δεν ήζιζαν ολιγώτερον, άλλων, των οποίων εζηρήθησαν οι πράξεις».

(«Ηπειρωτικόν Μέλλον» 11 Νοεμβρίου 1958, αρ. φύλλον 97/404, Γεώργιος Θεοδορίδης, συνταγματάρχης ε.α.).

Ιμπραήμ Πασάς

Υπήρξε Μέγας Βεζύρης και Μπεϊλέρ-μπεής (Γενικός Αρχηγός). Καταγόταν από την Πάργα, γιός χριστιανού ψαρά ονόματι Γιάννη Μικέγκα. Ο Μικέγκας, εφ' όσον ο υιός του ήταν πασάς, προσηγορεύετο «εξοχώτατος Γιαννούς αγάς» και είχε τιμάριο στην Πάργα από όπου εισέπρατε ετησίως 2.000 δουκάτα. Ο Ιμπραήμ είχε απαχθεί από αλγερινούς πειρατές και είχε πουληθεί ως δούλος σε μια χήρα στη Μαγνησία της Μ. Ασίας. Εκεί φαίνεται ότι έλαβε κάποια παιδεία ώστε αργότερα, όταν στρατολογήθηκε σε γενιτσαρικό τάγμα, ανήλθε σε ανώτερο αξίωμα του κράτους. Επί Σουλτάνου Σουλεϊμάν Κανουνού (Νομοθέτου) έφτασε στο αξίωμα του Μεγάλου Βεζύρη το 1534 με τον τίτλο του «καπουτάν πασά» (αρχιναυάρχου). Κατά τον Δελβινικώδη Χρήστο Δάλλα, ο Ιμπραήμ συνέστησε στον σουλτάνο να προάγει σε καπουτάν πασά τον Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσα ο οποίος πήρε και τον τίτλο του «Χακκά-ουλ-Μπάχρη» (κυρίαρχος της θαλάσσης). Ο Ιμπραήμ ήταν διεθνούς φήμης και ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας Φερδινάνδος (1500-1564) τον απεκάλε «αδελφό του» ο δε αυτοκράτωρ της Γερμανίας Κάρολος Ε' (1500-1588) «εξάδελφό του». Ο ίδιος ο σουλτάνος, του οποίου ο Ιμπραήμ ήταν γαμπρός επ' αδελφή, του έδωσε και τον τίτλο του «Σουλτάν Σαντραζέμ» (πρωθυπουργός-σουλτάνος). Ο Ιμπραήμ κρυφά έκανε ό,τι μπορούσε υπέρ των χριστιανών. Δολοφονήθηκε στο παλάτι από συνωμότες ενώ κοιμήτο, το 1536.

Κωνσταντινούπολη - Παλάτι Ιμπραήμ Πασά

Αυτό το κτίσμα, θεωρείται ένα από τα πιο σημαντικά της οθωμανικής αστικής αρχιτεκτονικής του 16ου αιώνα. Αντίθετα από τα πολυάριθμα παλατιακά συγκροτήματα της εποχής, αυτό χτίστηκε από πέτρα και διατηρήθηκε μέχρι σήμερα.

Χτισμένο στη θέση των κερκίδων του αρχαίου Ιππόδρομου, γνωστού ως «Ατμείντανι» (= ιππόδρομος) της Κωνσταντινούπολης, το παλάτι του Ιμπραήμ Πασά, έχει μπροστά του τον Οβελίσκο του Θεοδοσίου, τη χάλκινη Στήλη των Φιδιών (από τους Δελφούς) και τη Στήλη του Κωνσταντίνου. Δόθηκε δε στον Ιμπραήμ Πασά το 1520 από το Σουλεϊμάν το Μεγαλοπρεπή, που και αυτός με τη σειρά του το επιδιόρθωσε. Το παλάτι αυτό, που ήταν αρχικά του βεζύρη, χρησιμοποιήθηκε επίσης κάποτε και ως παλάτι διασκέδσεων.

Κωνσταντινούπολη: Το παλάτι του Ιμπραήμ Πασά, σήμερα στεγάζει το Μουσείο Τουρκικών και Ισλαμικών Τεχνών

Σουλεϊμάν Α' ο Μεγαλοπρεπής

Ο Σουλεϊμάν Α' ο Μεγαλοπρεπής (τουρκ.: *Kanuni Sultan Süleyman*) (1494-1566), ήταν ο δέκατος Σουλτάνος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, από το 1520 ως το 1566. Από τους Τούρκους αναφέρεται ως Σουλεϊμάν Α' ο «Κανουνί» (Νομοθέτης). Κατά τη βασιλεία του, η Οθωμανική Αυτοκρατορία έφτασε στη μέγιστη γεωγραφική της επέκταση και στο απόγειο της δύναμής της. Υπήρξε ο επιφανέστερος των σουλτάνων.

Ο Παργινός

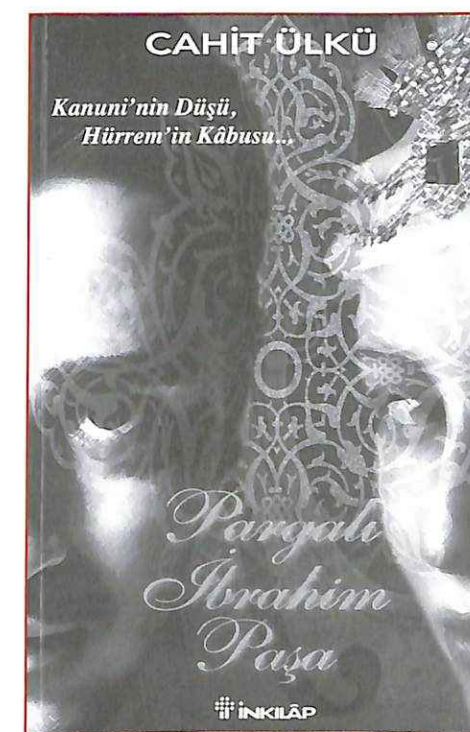
Ιμπραήμ Πασάς

Έφθασε στα χέρια μας το μυθιστόρημα του Τούρκου συγγραφέα CAHİT ÜLKÜ με τίτλο «Το όνειρο του Σουλτάνου, ο εφιάλτης της Χιουρέμ» - «Ο Παργινός Ιμπραήμ Πασάς» που κυκλοφόρησε το 2001 και που είναι το πρώτο από την τριλογία που έχει γράψει.

Το βιβλίο γραμμένο στα τουρκικά αναφέρεται στον Παργινό (Pargali) Ιμπραήμ Πασά που τον πήραν μικρό από την Παργινή οικογένεια του Γιάννη Μικέγκου ως σκλάβο¹ και τον πήγαν στη Μαγνησία του Πόντου για να τον πουλήσουν.

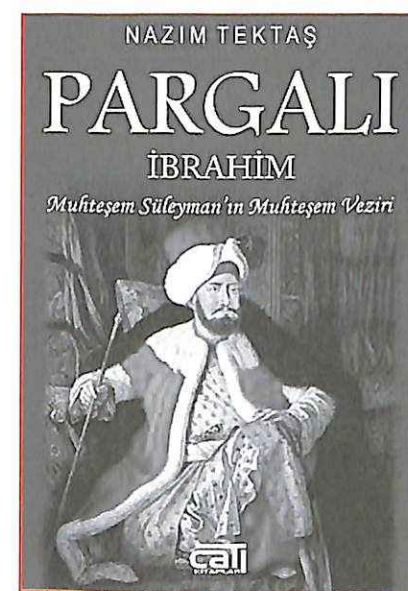
Ο πατέρας του Σουλεϊμάν, Σελήμ Α' συνάντησε τον Ιμπραήμ ενώ έπαιζε βιολί. Γοητευμένος τόσο από τη δεξιοτεχνία του και από την εξυπνάδα του, τον έφερε στο παλάτι. Γνώριζε τέσσερις γλώσσες: Ελληνικά, Τουρκικά, Ιταλικά, Περσικά.

Ο Σουλεϊμάν τον έκανε Βεζύρη και του έδωσε τον

μεγαλοπρεπή ζωή και το τραγικό τέλος του Παργινού Ιμπραήμ Πασά, αναφέρονται κρυφές πτυχές της ζωής του Σουλεϊμάν και της Χιουρέμ.

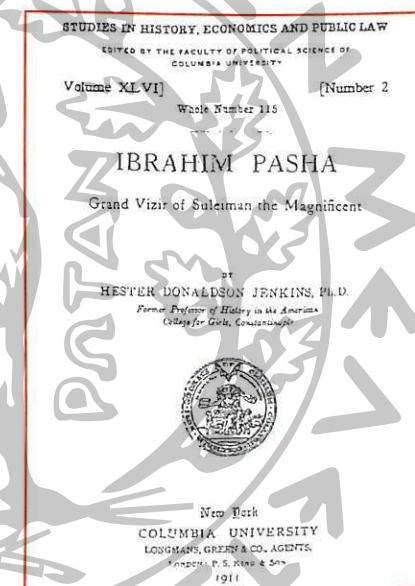
Μετάφραση από τα Τουρκικά, Διονυσία Νιχωρίτη

Το βιβλίο κυκλοφόρησε το Φεβρουάριο του 2011

Για περισσότερα στοιχεία σχετικά με τον Παργινό Ιμπραήμ Πασά παραθέτουμε τους τίτλους βιβλίων ξένων συγγραφέων στα Τουρκικά και στα Αγγλικά
Σύλλογος: Αθανάσιος Βέργος

Σήμερα στην Τουρκική τηλεόραση παίζεται η σειρά με τίτλο ο Muhtesem Yüzyıl = (Μεγαλοπρεπής αιώνας). Το έργο όπως γράφει ο τύπος θα προβληθεί και στην Ελληνική τηλεόραση. Η σειρά αναφέρεται στη ζωή του Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπή και του Ιμπραήμ Πασά.

¹Το 1500 ο Βαγιαζίτ Β' επιτίθεται εναντίον των Ενετικών κτήσεων και αιχμαλωτίζει το γιό του Παργινού ψαρά Γιάννη Μικέγκου, που αργότερα έγινε ο Βεζύρης Ιμπραήμ Πασάς. Το 1524 παντρεύεται την αδελφή του Σουλτάνου Σουλεϊμάν, Χατιτζέ και αποκτούν δύο παιδιά.

Καπεταναραίοι της Πάργας

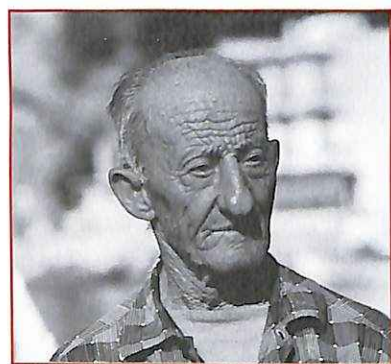
Φωτό 1950: Δάνδολος Θεοδόσης, 1893-1952. Βάλτος, επάνω μώλος.
(Αφιέρωμα φύλλο 40 σελ. 15)

Αριστερά Βασιλάς Παναγιώτης 1907-1971.
Αρμενίζοντας για το πανηγύρι του Αϊ Σώστη.

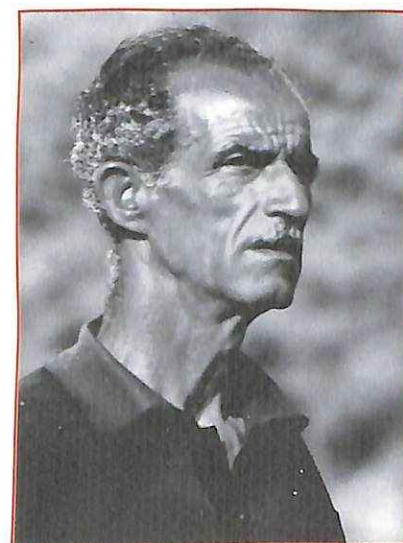
Γκούνας Παναγιώτης, 1904-1978

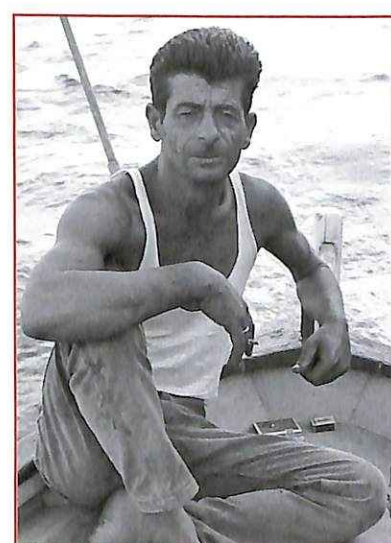
Φωτό 1975:
Χοιρόπουλος Κορνήλιος, 1906-1982

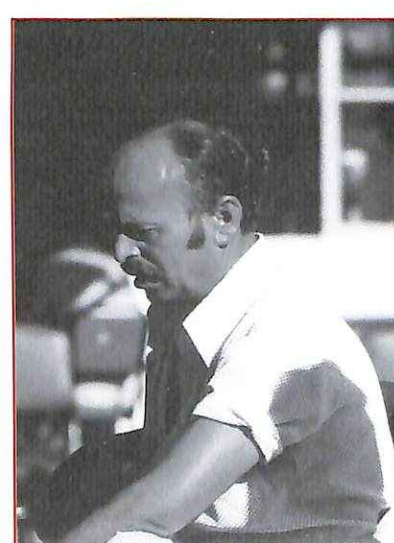
Ανεμογιάννης Πέτρος, 1919-1981

Ζέρης Ευάγγελος, 1920-2006

Φωτό 1965: Ρίζος Ευάγγελος, 1924-2009

Πλασकाσοβίτης Ευστάθιος, 1933-2005

Μνήμες και αγώνες ενός λαού

Της Τούλας Στεφανίδου Μαλακάτα

Στις 15 Μαΐου του μηνός είκοσι εννέα, Τρίτην ημέραν δο-
λερὴν που αυθέντευε ο Ἄρης, το Βυζάντιον έπαυσε να υ-
πάρχει.

Η λεηλασία της Βασιλεύουσας από τους Σταυροφόρους στέ-
ρησε την Πόλη από τα πλούτη της και τους θησαυρούς της
Τέχνης.

Μεταφέρθηκαν στη Δύση. Ο θρήνος της Πόλης γράφτηκε
από τον Ν. Πολίτη αντιγραμμένο από το κείμενο του Φωριέλ.

«Σημαίνει ο Θεός, σημαίνει η γη, σημαίνουν τα επουράνια, ση-
μαίνει κι η Αγία Σοφιά, το μέγα μοναστήρι με τετρακόσια σήμα-
ντρα μ' εζήντα δύο καμπάνες.

Κωνσταντινούπολη: Η Αγία Ειρήνη, το 381
ο Θεοδόσιος ο 1ος πραγματοποίησε εδώ τη Δεύτερη
Οικουμενική Σύνοδο.
Αριστερά διακρίνεται η Αγία Σοφία.

Και η λαϊκή μούσα θρήνησε το πάροισμο της Πόλης από τους
Τούρκους.

«Εσείς βουνά θρηνησετε και πέτρες ραγισθείτε και ποταμοί φυ-
ράνγντε και πέτρες ξεραθείτε διότι έχαθη το κλαδί της οικου-
μένης το μάτι της Ανατολής και της Χριστιανοσύνης».

Η Ελλάδα μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως πέ-
φτει στην αφάνεια. Ο τύραννος έχει αφαιρέσει τη ζωή, την τι-
μή, την περιουσία των νικημένων. Με σφαγές, ωμότητες, το
παιδομάζωμα προσπάθησε να κάμψει το φρόνημα των Ελλή-
νων. Δεν τα κατάφερε όμως. Ο πατριωτισμός των Ελλήνων
που κρυβόταν σαν τη σπίδα στη στάχτη ξεπετάχτηκε σαν εκ-
κτυφλωτική λάμψη από το Μωριά, στη Ρούμελη, στο Σούλι,
στην Κρήτη, στο Αιγαίο.

Η Φιλική Εταιρεία, ο Αδαμάντιος Κοραΐς, ο σοφός δάσκα-
λος, ο Παπαφλέσας, ο Αθανάσιος Διάκος που ενώ βασανίζο-
νταν τους βροντοφώνησε. «Εγώ Γραικός γεννήθηκα, γραικός θε-
να πεθάνω». Ο Ρήγας Φεραίος, ο πρωτομάστορας της Ελληνι-
κής Ελευθερίας με τη μεγάλη του χάρτα θύμιζε στον ελληνομό-
 της δουλείας «τί είχε, τί έχει, τί του πρέπει». Οι Ιερολοχίτες με
τη θυσία τους φώτισαν το ηρωϊκό Δραγατσάνι. Ο Γέρος του
Μωριά στα στενά των Δερβενακίων.

«Λάμπουν τα χιόνια στα βουνά, λάμπουν και στα λαγκάδια, έτσι
λάμπει η κλεφτουριά, κι οι Κολοκοτρωναίοι».

Στα βουνά οι αρματωλοί και οι κλέφτες πολεμούν για την
Ορθοδοξία και τον Ελληνισμό.

«Την Ελληνική σημαία μάνα μου την αγαπώ στον εχθρό δεν την
αφήνω, προτιμώ να σκοτωθώ για τον Χριστό την πίστη την Αγία
και για της πατρίδας την Ελευθερία, γι' αυτά τα δύο πολέμω και αν
δεν τ' αποκτήσω, τί μ' ωφελεί να ζήσω».

«Εγέρασα μωρές παιδιά σαράντα χρόνια κλέφτης, τον ύπνο δεν
εχόρτασα, όλο το αίμα τόδωσα σταλαματιά δε μένει, ο γέρο Δήμος
πέθανε, ο γέρο Δήμος πάει».

Ο Ν. Πολίτης αναφέρει: Το δημοτικό μας τραγούδι αποτε-
λεί το μεγαλύτερο όπλο του αγωνιζόμενου Έθνους που πλάϊ α-
πό το καρποφύλι ήξερε να πολεμάει και με το τραγούδι, γιατί μ'
αυτό παρηγορούσε τον πόνο του, ξεθύμαινε τη χαρά του, σήκωνε
υψηλό παράδειγμα στους νέους τα μεγάλα αναστήματα των ε-
θνικών μας ηρώων, και αποκαταστούσε στην κοινή και ομαδική
συνείδηση την αληθινή και ζωντανή ιστορία της χώρας μας.

Και ο Α. Μελαχρινός επιγραμματικά σημειώνει:

«Πώς η Ελληνική φυλή έζησε γιατί τραγούδησε και μέσα από
το τραγούδι διατηρήθηκε ο ιδιαίτερος χαρακτήρας του έθνους».

«Ως πότε παληκάκια θα ζούμε στη σκλαβιά... καλύτερα μιας ώ-
ρας ελεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή».

«Μαύρη ζωή που κάνουμε εμείς οι δόλιοι κλέφτες ποτέ μας δεν
αλλάζουμε και δεν ασπροφορούμε όλη μερίς στον πόλεμο, το βράδυ
καραούλι».

Και ο αγώνας συνεχίζεται. Στις 28 Ιουλίου του 1821, 180
Παργινίοι και 50 Σουλιώτες προσπάθησαν να ελευθερώσουν
την Πάργα –Η επιχείρηση καταδικασμένη–.

Οι Τουρκαλβανοί υπήρξαν πολλαπλάσιοι, η μάχη κράτησε
πολλές ώρες χωρίς αποτέλεσμα, όπως αναφέρει στα πολεμι-
κά απομνημονεύματα ο Χριστόφορος Περραιβός.

Οι Παργινιοί γύρισαν στην Κέρκυρα όπου οι Αγγλοι τους θε-
ώρησαν ανεπιθύμητους ως Ιόνιους Πολίτες και δεν επιτρέπε-
το να λάβουν μέρος σε επιχείρηση.

Ο Μαιτλαντ τους όρισε διορία να εγκαταλείψουν την Κέρ-
κυρα, με αποτέλεσμα πολλοί να καταφύγουν στο Μεσολόγγι
όπως μας λέει ο Σπυρίδων Τρικούπης.

Τον Απρίλη του 1821 ο Καραϊσκάκης με το Μάρκο Μπό-
τσαρη πολεμάει στην Άρτα.

Στη Ρούμελη, στο Σούλι, οι Έλληνες αγωνίζονται εναντίον
του Αλή πασά που επιμένει να πάρει το Σούλι. Και όταν νι-
κήθηκαν, ο καλόγερος Σαμουήλ ψηλά στο Κούγκι βάζει φωτιά
στη μπαρουνταποθήκη και καήκανε όλοι μαζί. Το 1803 γυναί-
κες με τα μωρά στην αγκαλιά πέφτουν από το γκρεμό του Ζα-
λόγγου για να μην γίνουν σκλάβες των Τούρκων και
τραγουδούσαν «Έχε γειά καϊμένη κόσμε, έχε γειά γλυκιά ζωή και
συν δύστυχη πατρίδα, έχε γειά παντοτινή».

«Στη στεριά δε ζει το ψάρι ούτε ανθος στην αμμουδιά κι οι Σου-
λιώτισσες δεν ζούνε δίχως την ελευθεριά».

Κι ο λόρδος Μπαϊρόν: «Στο Σουλιώτικο βράχο προς της
Πάργας το χώμα, γενεά σιδερένια ως και σήμερα είναι που α-
πό μάνες Δωρίδες λες και βγαίνει ακόμα»...

Περί αρχαίου θεάτρου...

ΘΕΑΤΡΟ: από το ρήμα θεώμαι, που σημαίνει παρατηρώ, κοιτάζω.

Η ρίζα του θεώμα είναι θαΕ.

Από αυτήν παράγονται το θαύμα, το θαυμάζω, ο θαυμαστής, ο θεωρός (τα θεωρικά χρήματα που δίνονταν στους Αθηναίους για να παρακολουθήσουν την παράσταση), η θέα, η θεωρία, το θέαμα, η θέση.

Από τη θέα τέλος, με την κατάληξη -τρον, που υποδηλώνει το όργανο, το εργαλείο, παράγεται το θέατρον, που είναι τόπος για θέα.

Εκεί οι θεατές θεώνται, παρατηρούν με θαυμασμό και με έκπληξη κοιτάζουν, θεωρούν βλέπουν το θαύμα των μεταμορφώσεων του θεού Διονύσου.

Παρακολουθούν έκπληκτοι τα πάθη και τις περιπέτειες αυτού του θεού, που είναι ένας εποχικός-βλαστικός θεός.

Στη φθινοπωρινή γιορτή του όταν τα δένδρα χάνουν τα φύλλα τους, το τραγούδι γίνεται θρηνητικό.

Οι πιστοί θρηνούν το θάνατο του θεού της βλάστησης. Αυτό το θρηνητικό τραγούδι είναι ο πένθιμος Διθύραμβος. Και από αυτόν πήγασε αργότερα το θεατρικό είδος της τραγωδίας.

Στην εαρινή όμως γιορτή του θεού, το τραγούδι αυτό γίνεται χαρμόσυνο και θριαμβικό.

Οι πιστοί γιόρταζαν το μπουμπούκισμα και τη θρυλική νίκη, την επικράτηση της ζωής.

Γιόρταζαν με κώμους, με ξεφαντώματα, μεθύσια και περπατήματα.

Αυτά τα τραγούδια γέννησαν τον εύθυμο Διθύραμβο, απ' τον οποίο πήγασε πολύ αργότερα το θεατρικό είδος της κωμωδίας.

Κατά τη μετάβαση από τον 6ο στον 5ο αι. π.Χ. το θέατρο εξακολουθεί να είναι συνδεδεμένο με τη λατρεία του θεού Διονύσου, αλλά αρχίζει σταδιακά να διαφοροποιείται ως προς το περιεχόμενο από τις περιπέτειες και τα πάθη του θεού.

Στη συνέχεια, από τον 4ο αι. π.Χ. και μετά, το θέατρο ως λογοτεχνικό είδος αποβάλλει σταδιακά το θρησκευτικό του πυρήνα για να γίνει όπως το ξέρουμε σήμερα.

Εκείνη τη μακρινή περίοδο, κατά την οποία οι μαγκιο-θρησκευτικές λατρευτικές τελετές γίνονται δημόσιες τελετές, δημόσιο θέαμα οριοθετούν και οι φωνές από τις κερκίδες:

«Τί ταύτα προς Διόνυσον;»

Τι σχέση έχουν αυτά με το Διόνυσο;

Η καθοριστική σημασία του αρχαίου θεάτρου για την πνευματική, πολιτική, κοινωνική και οικονομική ζωή των πόλεων-κρατών φαίνεται και από το πλήθος των ερειπωμένων στην πλειοψηφία τους θεάτρων που σώζονται όχι μόνο στον Ελλαδικό χώρο αλλά και όπου γης Ελληνισμός.

Όσο όμως κι αν εντυπώσουμε σε μελέτες και θεωρίες για τη γένεση, την ακμή, τη διαμόρφωση του αρχαίου θεά-

Αρχαίο θέατρο Δωδώνης, 3ος αιώνας π.Χ., χωρητικότητα 18.000 θεατών.

τρου, πάντοτε θα υπάρχει κάποιο κενό, ασυμπλήρωτο, κάποια ερωτηματικά αναπάντητα.

Ίσως όμως χαρακτηριστική απάντηση να αποτελεί η θέση του Κ. Κουν στο έργο του «Κάνουμε θέατρο για την ψυχή μας».

«Έτσι εμείς οι νεώτεροι Έλληνες, έχουμε το μεγάλο πρόβλημα να μπορούμε να ζούμε και να ξεχωρίζουμε μέρα με τη μέρα τις μορφές, τα σχήματα, τους ρυθμούς, τους ήχους, λίγο πολύ όπως τα ζούσε και τα ξεχώριζε ο απλός αρχαίος Έλληνας, όπως τα ζούσε και τα ξεχώριζε ο Όμηρος, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής, ο Ευρυπίδης, ο Αριστοφάνης, καθώς οι μέρες κυλούσαν άλλοτε πλούσιες σε γεγονότα κι άλλοτε λιτές, άλλοτε στενόχωρες κι άλλοτε ειρηνεμένες, ενώ ο νους και η ψυχή τους έπλαθαν το έργο τους.

Γι' αυτό, αν θέλουμε να ερμηνεύσουμε το θέατρό τους δημιουργικά, ας πλησιάσουμε κι ας ξεχωρίσουμε όλα αυτά που εισχώρησαν συνειδητά ή υποσυνείδητα στην ψυχή τους, ας γνωρίσουμε τα μεγάλα μυστικά που τους αποκάλυψε η φύση, ο ουρανός, η θάλασσα, η πέτρα, ο ήλιος κι ο άνθρωπος σ' αυτό το βράχο κάτω απ' αυτόν τον ήλιο.

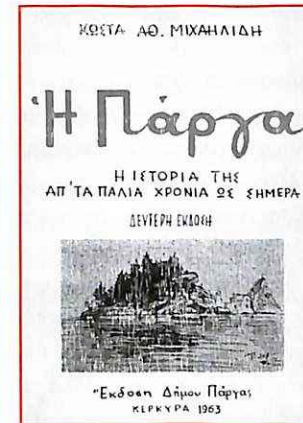
Αυτά τα ζωντανά στοιχεία που υπάρχουν και σήμερα γύρω μας στον τόπο αυτό, θα μας βοηθήσουν να γνωρίσουμε και να νιώσουμε τη σκέψη και την ποίηση μέσα στο έργο τους, πολύ περισσότερο απ' όλες τις περισπούδαστες και σοφές γνώσεις και ιστορικές μελέτες για την εξωτερική μορφή της αρχαίας παράστασης».

Στέλιου Αναστασία
Φιλολόγος

Βιβλιογραφία

1. Ν. Βαρδιάμπαση: «Ιστορία μιας λέξης» εκδ. Νέα Σύνορα.
2. Κ. Κουν «Κάνουμε θέατρο για την ψυχή μας» εκδ. Καστανιώτη.

Θεσπρωτοί λόγιοι που έγραψαν για την Πάργα

Κωνσταντίνος Μιχαηλίδης (1898-1963), λαογράφος, ιστορικός, γεννηθείς το 1898 εις Άγιον Βλάσιον Ηγουμενίτσας. Ήτο απόφοιτος της Ζωσιμαίας Σχολής και φοιτητής της Νομικής Σχολής. Αφιέρωσεν ολόκληρον την ζωήν του εις την ιστορικήν και λαογραφικήν έρευναν και εις την μετάφρασιν ξένων συγγραμμάτων. Εργασίαι του είναι: «η Δωδώνη» 1960 και «η Πάργα», 1960, 1968. Πολλά από τα έργα του είναι

ανέκδοτα, ως «τα αριστουργήματα της παγκοσμίου λογοτεχνίας», «μπροστά στην αιωνιότητα», «ιστορίες και παραδόσεις», «παροιμίες του λαού μας», «περσική γραμματολογία» κ.ά. Εδημοσίευσε πολλά άρθρα εις ελληνικά και ξένα περιοδικά. Απέθανε το 1963.

Φωτίου Γ. Οικονόμου

Η Θεσπρωτία από των αρχαιότατων χρόνων μέχρι των ημερών μας
Αθήναι 1979

Κωνσταντίνος Μιχαηλίδης.

Από τον Άγιο Βλάσιο Ηγουμενίτσας.

Ο Κώστας Μιχαηλίδης, μια πολύ γνωστή προσωπικότητα στο χώρο των Γραμμάτων, πολιτευτής του Λαϊκού Κόμματος, αναγκάστηκε να φύγει από τον Άγιο Βλάσιο, γιατί κινδύνευε η ζωή του και με την προστασία των φίλων του από την Σπάταρη Φιλιατών, όπως έχουμε γράψει, και κατέφυγε φιλοξενούμενος στο σπίτι του Αβδούλ Νούτσε, ενός φιλέλληνα αγά Μουσουλμάνων, ο οποίος, επειδή είχε μόνο φίλους, δεν έφυγε με τους ομόθρησκους

του για την Αλβανία και πλήρωσε με τη ζωή του κι αυτός, τα φιλελληνικά του αισθήματα.

Εκεί έμεινε ένα περίπου μήνα μαζί με την κόρη του Σοφία, και αναγκάστηκε να φυγαδευτεί ξανά για το Ξέχωρο Φιλιατών. Στο Ξέχωρο στις αρχές του 1943, που είχαν αρχίσει οι συγκρούσεις ΕΛΑΣ-ΕΔΕΣ και στη Θεσπρωτία, τον συνέλαβαν οι Ελασίτες, και τον πήραν μαζί τους στο Πεντάλοφο, με σκοπό, προφανώς να τον πείσουν να ενταχθεί στις τάξεις του.

Μετά από έξι μήνες, αιχμάλωτος στην ουσία, τον άφησαν ελεύθερο και πήγε στα Γιάννενα, απ' όπου, γιατί κινδύνευε και εκεί, κατέφυγε στο Αρχηγείο του ΕΔΕΣ. Εκεί, ανέλαβε τον τομέα της διαφώτισης. Το Δεκέμβριο του 1944 κατέφυγε με όλο το ΕΔΕΣ στην Κέρκυρα, απ' όπου επέστρεψε μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας.

Η κόρη του Σοφία παρέμεινε στο Ξέχωρο για αρκετό καιρό, και κάποια μέρα πάλι άνθρωποι του Αβδούλ Νούτσε, πήγαν, την πήραν και την προώθησαν με την προστασία τους στον Άγιο Βλάσιο.

(Πληροφορίες από τη Σοφία Μιχαηλίδη, σύζυγο του δασκαλου Λευτέρη Οικονομίδη).

Γιάννη Γ. Σάρρα

Μνήμες της τραγικής περιόδου 1936-1945
Δικτατορία Μεταξά, Ελληνοϊταλικός Πόλεμος, Αλβανοτοσμήδες,
Εθνική Αντίσταση, Απελευθέρωση, Βάρκιζα

Ιστορικές Εκδόσεις
Στέφανος Βασιλόπουλος
Αθήνα 2011

Συνεχίζεται

Νεκρολογία Ονούφριος Οικονόμου 1930-2011

13-5-2011 Ανθούσα Πάργα

Αξιαγάπητος, καλοκάγαθος και με λεπτό χιούμορ.

Τον θυμόμαστε με αγάπη και νοσταλγία και μένει πάντα στ' αυτιά μας το γάργαρο γέλιο του. Σαν παιδιά που είμαστε, του άρεσε να μας πειράζει και να μας λέει όμορφες ιστορίες.

Καθισμένος κουκουναί με το αιώνιο τσιγάρο στα χείλη και την τραγιάσκα του να σκεπάζει τα εκφραστικά σπινθηροβόλα μάτια του.

Από τις πιο γλυκές αναμνήσεις μας, πάντα πρόθυμος να μας συμβουλεύει με καλό τρόπο στις διάφορες νεανικές ανησυχίες μας. Καλοδεχούμενος πάντα στα σπίτια μας, μια ευχάριστη παρουσία. Πάντα πρόθυμος να μας εξυπηρετεί σε διάφορες μικροδουλειές. Ήταν πάντα ένα παιδί σαν εμάς και συγχρόνως πατέρας μας.

Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ την αγάπη που μας έδειχνε.

Μεγάλο το κενό που αφήνει στις καρδιές μας αυτό το μεγάλο παιδί.

Ας είναι ελαφρύ το χόμα του
Τάτη Καστρινάκη

3η Έκθεση Τουριστικών Προορισμών, Προϊόντων και Υπηρεσιών

Το επιμελητήριο Θεσπρωτίας και ο Οργανισμός Λιμένα Ηγουμενίτσας Α.Ε. συμμετείχαν στην έκθεση που πραγματοποιήθηκε στο Σύνταγμα σε χώρο του Μετρό στις 7,8 και 9 Ιουνίου 2011.

Το περίπτερο, χωρίς να περιαντολολογούμε, ήταν από τα ωραιότερα, με πλούσιο έντυπο υλικό και βρισκόταν στην αρχή της Έκθεσης.

Συγχαρητήρια στους συμμετέχοντες και τους οργανωτές για την υπέροχη παρουσίαση του γειτονικού μας Νομού.

Φυσικά, περίπτερο της Πρέβεζας δεν υπήρχε... Τα σχόλια δικά σας...

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

160 χρόνια από τη γέννησή του (1851-2011)
100 χρόνια από την αποδημία του (1911-2011)

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης (Σκιάθος 1851-1911). Κορυφαίος Έλληνας λογοτέχνης. Έγραψε ηθογραφικά διηγήματα και μυθιστορήματα τα οποία κατέχουν περίοπτη θέση στη νεολληνική λογοτεχνία.

Ο ίδιος σε ένα σύντομο αυτοβιογραφικό σημείωμα ιστορεί τη ζωή του: «Γεννήθην εν Σκιάθω, τη 4 Μαρτίου 1851. Εβγήκα από το Ελληνικόν Σχολείον εις τα 1863, αλλά μόνον τω 1867 εστάλην εις το Γυμνάσιον Χαλκίδος, όπου ήκουσα την Α' και Β' τάξιν. Την Γ' εμαθήτευσα εις Πειραιά, είτα διέκοψα τας σπουδάς μου και έμεινα εις την πατρίδα. Κατά Ιούλιον του 1872 υπήγα εις το Άγιον Όρος χάριν προσκυνήσεως, όπου έμεινα ολίγους μήνας. Τω 1873 ήλθα εις Αθήνας και εφοίτησα εις την Δ' του Βαρβακείου. Τω 1874 ενεγράφην εις την Φιλοσοφικήν Σχολήν, όπου ήκουα κατ' εκλογήν ολίγα μαθήματα φιλολογικά, κατ' ιδίαν δε ησχολούμην εις τα ξένας γλώσσας.

Μικρός εξωγράφισα Αγίους, είτα έγραφα στίχους, και εδοκίμαζα να συντάξω κωμωδίας. Τω 1868 επεχείρησα να γράψω μυθιστόρημα. Τω 1879 εδημοσιεύθη «η Μετανάστευσις» έργον μου εις το περιοδικόν «Σωτήρα». Τω 1882 εδημοσιεύθη «Οι έμποροι των Εθνών» εις το «Μή χάνεσαι». Αργότερα έγραψα περί τα εκατόν διηγήματα, δημοσιευθέντα εις διάφορα περιοδικά και εφημερίδας».

Ο Παπαδιαμάντης γεννήθηκε στη Σκιάθο το 1851 και γονείς του ήταν ο ιερέας Αδαμάντιος Εμμανουήλ και η Αγγελική (Γκιουλώ) το γένος Μωραϊτίδη. Μεγάλωσε ανάμεσα σε εννιά παιδιά (τα δύο πέθαναν μικρά) και εξοικειώθηκε νωρίς με τα εκκλησιαστικά πράγματα, τη θρησκευτική ατμόσφαιρα, τις λειτουργίες, τα εξωκκλήσια και την ήσυχη ζωή του νησιώτικου περιγύρου. Όλα αυτά του διαμόρφωσαν μια χριστιανοπρεπή ιδιοσυγκρασία, που τη διατήρησε με πείσμα ως το τέλος της ζωής του.

Μετά τις γυμνασιακές του σπουδές γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, χωρίς να ολοκληρώσει ποτέ τις σπουδές του. Πολύ νωρίς αφοσιώθηκε στο γράψιμο, δημοσιεύοντας διηγήματα σε εφημερίδες και περιοδικά, μυθιστορήματα και μεταφράσεις ξένων λογοτεχνικών έργων.

Τις ελεύθερες ώρες του τις μοίραζε ανάμεσα στο μπακάλικο του Κεχρिमάνη στον Ψυρρή, όπου παρατηρούσε και κατέγραφε τη ζωή και τα βάσανα των κοινών ανθρώπων, και στο εκκλησάκι του Αγίου Ελισσαίου στο Μοναστηράκι, όπου μάλιστα ήταν και ψάλτης μαζί με το Μωραϊτίδη. Χαρακτήρας ασυμβίβαστος, περήφανος, αλλά και ταπεινόφρων από τη φύση του, ο Π. απέφευγε τους φιλολογικούς κύκλους, τους οποίους απεχθανόταν και ζούσε εξαιρετικά λιτά, προτιμώντας την παρέα των απλών ανθρώπων. Το 1908, με την υγεία του ήδη κλονισμένη, πήγε για τελευταία φορά στο αγαπημένο του νησί στη Σκιάθο και εκεί στην ιδιαίτερη πατρίδα του, ζώντας ανάμεσα στους απλούς συγχωριανούς και τη φύση του νησιού του, ξαναβρήκε την ευτυχία και

την ομορφιά των παιδικών του χρόνων.

Στις 29 Νοεμβρίου του 1910 αρρώστησε από πνευμονία και τα μεσάνυχτα στις 2 Ιανουαρίου του 1911 πέθανε ψάλλοντας στην εκκλησία. Χαρακτηρίστηκε από όλους δίκαια, ως ο «άγιος» των γραμμάτων μας.

Το έργο του Π. διακρίνεται για την άμετρη συμπάθεια προς τους χαρακτήρες των απλοϊκών ανθρώπων που περιγράφει, τη μαγεία, την περιγραφή, το αίσθημα και το χρώμα του, αλλά ταυ-

τόχρονα για την εκπληκτική οξυδέρκεια και γνώση στην ψυχολογική ανάλυση των χαρακτήρων, όπως π.χ. στη «Φόνισσα» (1903). Η γλώσσα του —ένα ιδιόμορφο λόγιο γλωσσικό ιδίωμα— κάνει το ύφος του μοναδικό και αποτελεί στοιχείο της μαγείας του έργου του. Με το λόγο του «υφαίνει» ένα λεξιλογικό θησαυρό που αγκαλιάζει την ελληνική γλώσσα διαχρονικά. Πρέπει ακόμα να προσθέσουμε τη δύναμη της περιγραφής, η οποία ξεπερνά τη φυσική ομορφιά. Γι' αυτή ο Καρκαβίτσας είχε πει: «Όμορφη είν' η Σκιάθος του Θεού, αλλ' η Σκιάθος του Παπαδιαμάντη ομορφότερη».

Ο Παπαδιαμάντης δεν ευτύχησε να δει τυπωμένο σε βιβλίο κανένα έργο του. Μετά το θάνατό του τυπώθηκαν από τις εκδόσεις Φέξη (1912-1913) έντεκα τόμοι με όσα διηγήματα βρέθηκαν τότε. Πέντε τόμους εξέδωσε ο Οίκος *Ελευθερουδάκη* το 1925-1930, και έναν τόμο *Θαλασσινά διηγήματα* ο Αθ.Καραβιάς το 1945. Το 1955, τα *Άπαντά* του εκδόθηκαν από τον Εκδ. Οίκο Δ. Δημητράκου με στοιχεία βιογραφικά, κριτικά σχόλια, προλόγους, γενική επιμέλεια Γ. Βαλέτα. Το 1963, τα *Άπαντα* του Παπαδιαμάντη εκδόθηκαν σε τρεις τόμους από την *Εταιρεία Ελληνικών Εκδόσεων*, με προλόγους και επιμέλεια Μιχ. Περάνθη.

Το έργο του Παπαδιαμάντη μόλις το 1992 συγκεντρώθηκε ολόκληρο, χάρη στο μεράκι, την αγάπη και την κοπιώδη προσπάθεια του γνωστού Παπαδιαμαντιστή μας Ν.Δ. Τριανταφυλλόπουλου, και του φιλόλογου κ. Μαυρόπουλου, ο οποίος ίδρυσε, μάλιστα, εκδοτικό Οίκο, τον Δόμο, 1992, ακριβώς για να φιλοξενησει αυτή την προσπάθεια. Η συγκέντρωση του, διασκορπισμένου σε εφημερίδες και περιοδικά, έργου του, κράτησε χρόνια, όμως τα Άπαντα του Παπαδιαμάντη είναι πια μια πραγματικότητα, κι οι εκδόσεις Δόμος μπορούν να υπερηφανεύονται για τη σημαντική αυτή κορωνίδα των. Παρ' όλη όμως τη —μέχρι πρόσφατα— έλλειψη καταγραφής του έργου του, μυθιστορήματα και διηγήματα του Παπαδιαμάντη αποτελούσαν κι αποτελούν εκ των ουκ άνευ της παιδείας των Ελληνοπαίδων. Τα Χριστουγεννιάτικα διηγήματά του, ο Αμερικάνος, το Στο Χριστό στο Κάστρο, τα Πασχαλινά, ο Λαμπριάτικος ψάλτης, το Χωρίς στεφάνι, τα καταπληκτικά ψυχογραφικά μυθιστορήματά του σαν την Φόνισσα και τη Γυφτοπούλα, παρά την ιδιότυπη γλώσσα που χρησιμοποιεί ο μέγας ταπεινός δημιουργός τους, έχουν προσφέρει αφεידώλεντα γεύση Ελλάδας σε όλους όσους στάθηκαν αρκετά τυχεροί ώστε να τον «συναντήσουν» στο δρόμο τους.

100 χρόνια ιστορίας του θωρηκτού Αβέρωφ

Συνέχεια από τη σελίδα 1

να δεξαμενιστεί. Τότε σημειώθηκαν κάποια επεισόδια απειθαρχίας οπότε λίγες μέρες μετά, στις 8 Ιουλίου, ο κυβερνήτης αντικαταστάθηκε από τον Πλοίαρχο Παύλο Κουντουριώτη, που πέτυχε την αποκατάσταση της τάξης και τη μέγιστη απόδοση του πλοίου. Στις 20 Αυγούστου απέπλευσε από την Αγγλία και στις 1 Σεπτεμβρίου 1911 κατάπλευσε στο Φάληρο μέσα σε μια φρενήρη υποδοχή που του επεφύλαξαν όλα τα πλωτά μέσα της περιοχής που ήταν κατάμεστα κόσμου.

Ο «Αβέρωφ» ήταν εκείνη την εποχή το πιο σύγχρονο και ισχυρό πλοίο στην Ανατολική Μεσόγειο και ιδιαίτερα στο Αιγαίο.

Το πλοίο έχει μήκος 104,5μ., πλάτος 21μ., βύθισμα 7,5μ. εκτόπισμα 10.118 τόνων, πλήρωμα 670 ανδρών.

Ο οπλισμός του αποτελείτο από πυροβόλα διαφόρων χιλιostών και ανάλογα με τις πολεμικές περιόδους εξοπλίζετο ποικιλοτρόπως.

Το θωρακισμένο καταδρομικό έλαβε μέρος στους βαλκανικούς πολέμους, στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, στη Μικρασιατική εκστρατεία, στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το «Αβέρωφ» μαζί με το «Έλλη» σημαιοστολισμένα κατέπλευσαν στο λιμάνι της Πάργας και συμμετείχαν στις εορτές

επαναφοράς των κειμηλίων από την Κέρκυρα, στις 22 Μαΐου 1930. Την ημέρα αυτή συμπληρώνονταν 111 χρόνια από την ημέρα της φυγής των Παργινών (15 Απριλίου 1819). Παράλληλα εορταζόταν η εκατονταετηρίδα της Απελευθέρωσης της Ελλάδας από τον Οθωμανικό ζυγό. (22 Ιανουαρίου 1830 υπεγράφει το Πρωτόκολλο του Λονδίνου και ανακηρύσσει την Ελλάδα ανεξάρτητο κράτος).

Το πλοίο αποσύρθηκε το 1952 και μέχρι το 1983 ήταν αγκυροβολιμένο στον Πόρο. Το 1984 το Πολεμικό Ναυτικό αποφάσισε να το μετατρέψει σε πλωτό μουσείο και το μετέφερε στο Φάληρο. Εκεί βρίσκεται από τότε και τιμάει με την παρουσία του το Ελληνικό Ναυτικό και τη ναυτική κληρονομιά της Ελλάδας.

Τα πλοία του Πολεμικού Ναυτικού που εισέρχονται στο λιμάνι του Φαλήρου, του αποδίδουν τιμές με το σχετικό σφύριγμα, το πλήρωμα στέκεται σε στάση προσοχής στο κατάστρωμα κοιτώντας προς την πλευρά του θωρηκτού και οι αξιωματικοί χαιρετούν το θρυλικό Αβέρωφ.

Το 2003 βραβεύτηκε για τις υπηρεσίες που προσέφερε, με το χρυσό μετάλλιο της Ακαδημίας Αθηνών.

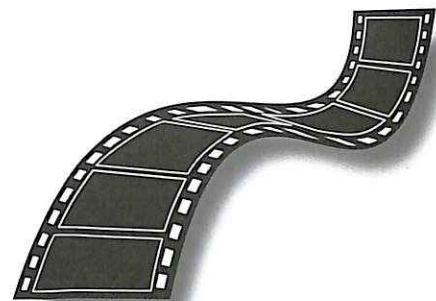

Φωτο σκιές του παρελθόντος

Λιτανεία Αγ. Μαρίας 17 Ιουλίου 1964. Δέηση στην πλατεία Αγ. Δημητρίου. Προπορεύονται της πομπής κορίτσια της Οικοκυρικής Σχολής με το στεφάνι. Διακρίνονται από αριστερά: Κώστας Ε. Ζέρης (με εξαπτέρυγο αριστερά), Γιάννης Σταμάτης (με εξαπτέρυγο στη μέση), Μήτσος Βάσσος, Τόλης Βλάσης, Σπύρος Φώτος, Βάσω Φώτος, Πέτρος Κόκορης.

Φωτοεπορτάς

20-7-2008, Πανηγύρι Προφήτη Ηλία: Χρήστος Γεωργίου, Γάκης Φωτόπουλος, Σπύρος Ζούλας

7-7-2010, Αγία Κυριακή στη Ζήβουλη: Φώτης Δημητρίου, Απόστολος Κατσιγιάννης, Γάκης Φωτόπουλος (Μουστακίας), Δημήτρης Παπανίκας, Βασίλης Λέσκας

18-2-2011: Αποκριάτικος χορός Συλλόγου

18-2-2011: Αποκριάτικος χορός Συλλόγου

11-9-1993, Λειτουργία στον Άγιο Νικόλαο στο Χαγιοπούλο: Ζαμπέτα Μπάκουλη, Νίτσα Ζέρη, Μήνα Βουρεκά, Τούλα Βάσου, Μαρίτσα Βάσου, Πανωραία Μπάκουλη, Λίτσα Βουρεκά, Μαργαρίτα Παπανδρέου, Ελεντίσα Δράκου

22-5-2011, Εκδρομή Συλλόγου στο Πήλι Ευβοίας

2-1-2011: Αγγέλα Μπάκουλη, Λάφνη Μπάκουλη, Ιωάννα Παππά

3-3-2011: Δύο παλιόφιλοι και συνάδελφοι, Κουρσάνης Λευτέρης και Τάκης Πήλιος